

LA GUERRA DE L'AIGUA
Isidor Cònsul

Si els lectors m'ho permeten, avui no parlaré de muntanyes ni d'excursions, però sí d'un tema que interessa tots els que estimem la terra i aquest país. Ha començat la guerra de l'aigua, i la manera com l'han plantejada els polítics dóna molts arguments per a malfiar-se'n. Com a ciutadans, doncs, tenim dret a queixar-nos, potser perquè, a Catalunya, mai no s'ha acabat de plantejar-ne una gestió integral. Resulta que som un milió i mig més d'habitants que anys enrere, i la sequera, sense ser la pitjor de la història, ha generat els efectes més desagradables. Ens trobem, tot d'una, amb els pantans sota mínims i uns titulars de premsa dramàtics: "Emergència nacional", això sí, després de les eleccions, no fos cas que la mala notícia espatllés l'eslògan de la Catalunya optimista que va guanyar-les.

Per això el conflicte endega a finals de març amb una guerra dialèctica que s'omple de petits enganys, actuacions un pèl sospitoses, posades de peus a la galleda i l'objectiu d'evitar, sobretot, per part dels partits d'esquerra, un mot tabú: "transvasament". Es comença per voler punxar aigua del Segre, però el Segre depèn de la conca de l'Ebre sobre la qual no té jurisdicció la Generalitat de Catalunya. Des del Govern Central s'afanyen a plantar-se amb contundència: no ens deixaran sense aigua i la duran, si cal amb vaixell, des de Carboneras (Almeria), Marsella, Tarragona o d'on sigui. Les patacades continuen entre els polítics catalans, el conseller Francesc Baltasar es converteix en mestre de funambulisme, fa repartir a tort i a dret dispensadors que redueixen el cabal de les aixetes, però sense dir que el consum domèstic de l'aigua només en representa el 8%. És cert, i ho diuen les dades, que els ciutadans d'aquest país hem estat darrerament curosos amb el consum domèstic, però al mateix temps, i amb aquella alegria, s'ha continuat construint i projectant urbanitzacions insostenibles, a tot el territori, amb piscina i jardí particulars inclosos.

De tot plegat, i sense voler-ne fer cap ironia maliciosa, allò que m'ha semblat més xocant és la semàntica: el rebuig sistemàtic al mot "transvasament" que serà, finalment i de manera provisional, l'alternativa triada per a sortir del nus. També la constatació que les esquerres d'aquest país tenen un problema, potser herència del maig del 68, del qual ara recordem els quaranta anys. El problema de saber si hem de créixer, de manera sostenible és clar, o ens hem d'aturar. L'alternativa sembla

clara: no queda altra opció que créixer i créixer de manera sostenible. Però, per fer-ho, necessitem més aigua, més electricitat, millors comunicacions i possiblement més energia nuclear. A banda d'aprofitar, només faltaria, els recursos deixats de banda, com l'aigua del pous; construir plantes dessaladores, estudiar la possibilitat que sembla més clara i barata (l'aigua del Roina), i no badar quan es produeixen fuites d'anys a les canonades. Però també podem tancar els ulls a la realitat i entotsolar-nos en el discurs i les paraules, mentre ens anem fonent com un bolado. Recomano en aquest sentit un llibre que ha publicat el periodista Josep Martí, *Ets de dretes i no ho saps. Crítica a la gran impostura catalana*, amb un fotomontatge a la coberta que ho diu tot: al centre, George Bush, i falcant-lo, agafats de la mà, Carod Rovira, a la dreta, Joan Saura a l'esquerra.

Isidor Cònsul